

JEWEL E. ANN

TUDOM,
ki vagy

JEWEL E. ANN

TUDOM,
ki vagy

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Jewel E. Ann: *Look the Part*

Fordította
Nagy Mónika Zsuzsanna

Szerkesztette
Beke Csilla

Borítóterv
Csermák Annamária

ISBN 978-963-544-844-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Jewel E. Ann 2018

© Kossuth Kiadó 2022

© Hungarian translation Nagy Mónika Zsuzsanna 2022

Borítókép © 123RF

Mindazoknak, akik keresik a második esélyt.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Ez a történet nem az autizmusról szól. Ez a történet az élet-ről szól. Az életben pedig vannak gyerekek, akik autizmus-sal élnek, és szülők, akik azért, hogy ezeknek a gyerme-keknek hangot adjanak és jövőt biztosítsanak, olyan terepen próbálnak utat találni, ahol előttük senki nem járt. Minden gyermek különleges. Minden út másik térképet kíván. Ez itt egy történet. Egy utazás. Harrison alakját olyan gyerme-kek ihlették, akiket van szerencsém személyesen ismerni és szeretni.

PROLÓGUS

Heidi megajándékozott egy fiúgyermekkel, én pedig megöltem őt. Milyen szerencsések azok, akik abból tanulhatnak, hogy szerencsésen megúsznak valamit! Irigylem azokat a szerencsés flótásokat.

– Ma este ne igyál! Szeretném, ha belém ültetnél még egy babácskát – suttogta a feleségem, mialatt a keze a lábam tövéhez siklott az asztal alatt, amely körül tizenkét családtag és barát ült.

Heidi a kedvenc omahai vendéglőmben foglalt különtermet erre a különleges napra. És én egészen addig mit sem sejtettem az egésztől, mígnem a társaság meglepetést kiáltott. Kimondhatatlanul szerettem Heidet.

– Na és a születésnaposnak? – kérdezte a barna hajú pincéernő, és rám kacsintott, készenlétbe helyezve a tollat a pincéertömbje fölött.

– Whisky megteszi.

Heidi a homlokát ráncolta, mire megragadtam a kezét, és magamhoz húztam, hogy érezze az erekcióm.

– Gond nélkül teljesítem a kívánságodat.

– Majd meglátjuk. – Kurta válasza nem volt túl biztató.

A szüleim azzal leptek meg, hogy eljöttek Denverből kocsival, de az est fénypontja a kétéves Harrison fiam volt. A szüleim és Heidi anyja versenyt olvadoztak körülötte. Nem gondoltam, hogy apa leszek, mielőtt lediplomázom, ahogy azt sem gondoltam, hogy épp akkor találkozom majd azzal a nővel, aki nélkül nem tudok élni, amikor a legnagyobb szükségem lesz rá.

Egészségügyi főiskolára járt, és abban a kórházban volt gyakorlaton, ahova aznap szállítottak be, amikor egy térdszalagszakadás félbetörte a focis karrierem. Angyalnak neveztem őt. Heidi azonban váltig állította, hogy csak a kábítószer beszél belőlem, amivel a fájdalommat csillapították.

– Monaghan azt mondta, te leszel az ügynöke, ha profi lesz. – Apám fürkésző tekintettel nézett rám.

– Monaghan egy rakás szar. Épeszű csapatnak nem kell az a bájgúnár. Tanárnak készül. És ebből rögtön látszik is, hogy mekkora punci, sose lenne esélye az NFL-ben.

Az asztal túlvégéről a Cornhusker ifjú középhátvédje kényszeredett mosolyt küldött felém. Pontosan tudtuk, hogy profi lesz, de csak nem fogom a saját születésnapomon pumpálni az egóját.

– Vigyázz a szádra, Hopkins! – szólt rám Heidi.

Mindig fészkelődnöm kellett, amikor a vezetékneveмен szólított. Ilyenkor büntetés várt rám – és Heidi minden büntetést a hálószobában hajtott végre.

Nincsenek rá szavaim, hogy mennyire szerettem.

Az este minden részletében tökéletes volt.

Vacsora. Barátok. Család. Ételek. Italok.

A feleségem kitett magáért. Kiválóan értett ahhoz, hogy minden napunkat tökéletessé tegye. És ahhoz is kiválóan értett, hogy felelőtlennek érezzem magam azért, mert iszom.

Valahányszor a pincérnő újabb italt tett elém, Heidi rosszállóan csücsörített.

Szó nélkül hagytam. Heidi apja a haláláig sokat ivott és bántalmazta a családját. Amikor megismertük egymást, Heidi úgy gondolta, én nem iszom. És ez akkor így is volt. A foci volt az életem. A testemet szentélyként tiszteltem. A sérülésem utáni életemben azonban a testem már nem számított többé szentélynek, és az alkalmi iszogatás pont úgy enyhítette az elveszett álmaim okozta fájdalmat, ahogy arra szükségem volt.

Heidi úgy vélte, minden pasas, aki alkoholt iszik, bántalmazó alkoholista. Küldetésemnek tekintettem bebizonyítani neki, hogy téved, és hogy egyszer majd, különleges alkalmakkor, ő is el tudja magát engedni, és megiszik valamit.

– Boldog születésnapot, Flint! Vigyázz az én kis drágáimra! – Az anyósom, Sandy, a többiekhez hasonlóan még egyszer megölelt, és boldog születésnapot meg jó éjszakát kívánt.

– Ez azt jelenti, hogy add szépen át a kocsikulcsot a feleségednek. – Heidi pajkos mosollyal az arcán oldalba bökött, amiről pontosan tudtam, hogy szándéka szerint csöppet sem pajkos.

Sandy összeszorította az arcom, és a szemembe nézett.

– Szerintem rendben van. Apádnak nyomában sincs, szóval hagyd csak.

Na, ugye! – mondtam a tekintetemmel Heidinek. Az anyja szeretett engem. Megtestesítettem mindent, ami Heidi apja nem volt. Heidi utálta, hogy az anyja szemében nem tudok rosszat tenni, én viszont nagyon is élveztem. Ekkora önbizalom mellé veszedelmes büszkeség szegődött.

Heidi becsatolta az ülésébe Harrisont, aztán kinyújtotta felém a kezét.

– Rendben vagyok. – Kinyitottam a vezetőoldali ajtót.
– Nem, nem vagy rendben. Sokat ittál.
– Megvan hozzá a súlyom.
– Flint!
Becsusszantam a vezetőülésre.
– Szólíts csak Hopkinsnak, szívem! Szeretem, ami
utána jön.
– Flint, komolyan beszélek. Hátul ül a gyerekünk.
Heidi beállt az ajtóba, így nem tudtam becsukni.
– A születésnapos öltönyömben szeretnék veled lenni.
Szállj be, hogy mielőbb ágyba dugjuk Harrisont!
Összefonta maga előtt a karját, hollófekete haját össze-
borzolta a szél, kék szemével szinte felnyársalt.
– Jól. Vagyok.
Heidi megvont a vállát.
– Nagyszerű. Akkor ne légy sovíniszta barom! Hagyd,
hogyan én vezessek!
A távolban dörgött, miközben pár csepp eső hullott alá
az éjszakai égből.
– Még megázol.
Pufogva a kocsi másik oldalára trappolt.
– Csökönyös seggfej! – mormogta, ahogy becsatolta
magát.
– Vigyázz a szádra, mami! – Vihogva elindítottam az
autót.
– Bérelt helyed lesz a pokolban, Flint Hopkins, ha kinyírsz
minket vagy bárki mást azzal, hogy részegen vezetsz.
Menethelyzetbe tettem az automata váltót, átfogtam
Heidi tarkóját, és a homlokát a homlokomhoz húztam,
mielőtt felengedtem a féket.
– Te vagy a mindenem. Soha nem tudnék neked ártani.
Nincsenek rá szavaim, mennyire szeretlek.

– Jézusom, Flint... – suttogta. – Búzlesz a whiskytől.
Könyörgöm! Hagyd, hogy én vezessek!

Elengedtem őt, és levettem a lábam a fékről. Szerettem a feleségem, de szerettem érezni azt is, hogy férfi vagyok. És az erős férfi ismeri a határait, nem kell megmondani neki, hogy képes-e valamire vagy sem.

Három nappal később, a házunktól háromtömbnyire, a temetőben örök nyugalomra helyeztem a feleségemet.

ELSŐ FEJEZET

Bérelt hely a pokolban – tíz évvel később

A boldog embereket megkülönböztető jelzéssel kellene ellátni.

– Halló, Flint Hopkins Ügyvédi Iroda! Amanda vagyok... Igen... Rendben... Megmondom neki. Köszönöm, hogy hívott. Fantasztikus napot!

Ki használja azt a szót, hogy fantasztikus? Ez a szó a fantázia szóból jön, ami azt jelenti, hogy nem valóságos. A titkár-nőm, aki sajnálatos módon úgy tette be ide a lábát, hogy nem viselte a megfelelő megkülönböztető jelzést, mindenkinek, aki idetelefonál, „nem valóságos” napot kíván. A Disney-nél lenne a helye.

Megszólal az asztalomon a házi telefon. Sóhajtok egyet.

– Amanda, nyitva az ajtóm, és rajtunk kívül nincs itt senki. Nem kell telefont használnod, anélkül is remekül hallak.

– Honnan kellene tudnom, hogy nem telefonálsz-e éppen?

– Hát, fordulj hátra!

Megpördül a székével. Felnézek a számítógépemről, találok a tekintetünk.

– Nem szívesen kémkedek utánad. Olyankor ugyanis úgy nézel rám, hogy hideg futkos tőle a hátamon.

Megvakarom az állam.

– Úgy nézek rád?

Szőke haját a füle mögé túri, és savanyú képpel tekint rám.

– Igen. Sosem mosolyogsz, és ez borzalmas.

– Sosem? – Oldalra döntöm a fejem.

– Talán csak akkor, amikor Harrison felbukkan suli után. Olyankor a szád sarka így fölfelé húzódik – az ajka kicsit görbül –, úgy három milliméterrel. A legtöbben észre sem vennék, ha nem figyelnék direkt.

A mosolyt mindenki túlértékeli. De amúgy igaza van, a fiam a legjobbat kapja belőlem. Azt a keveset, ami megmaradt.

– Ki hívott?

– Tessék?

– Mielőtt közölted velem, hogy borzalmas vagyok, beszéltél valakivel.

– Ja, igen, Ellen Rodgers volt az. Negyedórát késik. Feltartották a munkahelyén.

– Késik. Nem jó jel. Akkor jó eséllyel a bérleti díjjal is késni fog.

– Úgy van, Flint. Nyilván igazad van. Feltartották a munkahelyén, vagyis ott, ahol pénzt keres. Ez biztos jele annak, hogy a bérleti díjjal is késni fog. – Amanda visszafordul az asztalához.

– Most meg mit forgatod a szemed? – Visszatérek a számítógépemhez.

– Soha nem csinálnék olyat, főnök.

Huszonöt perccel később csevegést hallok a váróból. A számítógépre szegezem a tekintetem. Ugyan miért tennék olyan benyomást Ms. Rodgersre, hogy nincs jobb dolgom, mint rá várni?

Rezegni kezd a telefon az asztalomon.

AMANDA: Megjött Ellen Rodgers. Gondolom, tudod. Nem ügyfél, ezért nem vagyok benne biztos, hogy telefonon kell-e bejelentenem, vagy elég, ha átszóllok, hiszen úgys nyitva az ajtód. Hogyan járjak el ebben a kényes helyzetben?

ÉN: Ki vagy rúgva.

AMANDA: Tényleg? Jobb hírt nem is mondhattál volna, vár otthon egy halom mosnivaló. Kösz!

Megjegyezni: soha többé nem alkalmazni nőnemű asszisztentst.

ÉN: Nem, valójában nem. Küldd be Ellen Rodgerst, és szeretném végre látni azt az anyagot, amit három nappal ezelőtt kértem.

AMANDA: Beküldöm. Az anyagot a mögötted lévő polcon találod. Két nappal ezelőtt tettem oda.

- Nők... – motyogom magam elé.
- Helló! – A nő, aki az irodám fölötti helyiséget akarja kibérelni, kinyújtott kézzel tart felém. – Ellen Rodgers. Elnézést a késés miatt.

Felállok, és megrázom a kezét. *Váratlanul* ér ez a nő. Vidám – ami már önmagában gyanús. Ezúttal azonban átsiklok az életvidámsága fölött, mivel amúgy szemet gyönyörködtető.

- Flint Hopkins. Semmi gond.

A válla fölött ránézek az egyszemélyes közönségünkre. Amanda gúnyosan rám vigyorog. Összehúszom a szemem, amíg el nem fordul.

- Foglajon helyet! – Az asztalom előtti székre mutatok.

Ellen korántsem elegáns mozdulattal a földre pottyantja a táskáját. Az egész élete abban lehet.

Figyelem, ahogy remegő kézzel kigombolja a szürke gyapjúkabátját, ami túlzás a tizenöt fokhoz képest.

– Elnézést, kicsit zilált vagyok, de az a helyzet, hogy egy koordinációs zavarokkal küzdő négyéves kislánnyal ebédeltem.

Ez vicces. Koordinációs zavarral láthatóan nem csak a kislány küzd.

Vörösesbarna haja épp nem elég hosszú, hogy eltakarja a vöröses pacát a testhez álló fehér pulóverén. Sietősen a szemébe nézek, mert ráeszmélek, hogy a folt, amelyet úgy bámulok, történetesen Ellen mellén van.

– Amikor a minap itt járt, és megnézte a helyet, a szerződést is megkapta Amandától?

– Igen, köszönöm. – Kabátját a szék támlájára helyezi, aztán leül.

– Van valami kérdése?

– Nincs. A szokásos szerződésnek látom. Nagyon szeretem ezt a környéket, de lehetetlen kiadó helyet találni. Úgyhogy nagyon felvillanyozott, amikor megláttam a hirdetését. Rögtön aznap, hogy feladta.

Átfutom a jelentkezését, bár vagy tucatszor elolvastam már.

– Tehát maga zeneterapeuta?

– Igen.

– A zene mint terápia?

Ellen kuncog. Gyermeki módon. Az arca is gyermeki. Talán a szeplői meg a világoskék szeme miatt.

– Igen. Gondoljon rá úgy, mint alternatív terápiára. Persze, ez teljesen legális. Rendes diplomám van róla, mint minden más egészségügyi szakembernek. – Az íróasztalomon összekulcsolt kezemre mutat. – Amúgy szép a mandzsettagombja.

Rájuk nézek, megigazítom őket.

– Kösz.

A fogai összeszorítják fényes ajkát, mintha vigyorogni akarna, de valami belül megvétózza az ötletet.

– Bocs. Nem szoktam ilyet. Kicsit ideges vagyok.

– Ugyan miért? – kérdezem, s közben megnyitom egy ügyfél e-mailjét.

Ellen dúdolni kezd. Miért dúdol?

– Mert nagyon akarom ezt a helyet.

– Ajánlások?

– Persze, vannak. Elküldtem őket a titkárnőjének.

Telefonon kiszólok Amandának:

– Megkaphatom az ajánlásokat?

– Ott vannak a polcon. A másik anyag mellett, amit kértél – szól vissza az asztala mellől. – Szívesen, Mr. Hopkins! – mondja, immár a telefonba.

Ellen elfojt egy mosolyt, én meg nagy levegőt veszek, hogy összeszedjem magam.

– Na jó. Megnézem az ajánlásait...

– Én már megnéztem – mondja Amanda telefonon kívül.

– Ki vagy rúgva!

Amanda feláll, a vállára veti a táskáját.

– Reggel első dolgom lesz munkanélküli-segélyért folyamodni.

– Kellemes estét! – mormogom, és Amandára pillantok, remélve, hogy *félreérthetetlen* ez a pillantás.

– Szép estét, Flint! – válaszolja, és kacsint hozzám.

Kattan a zár, és én ismét a hatalmas kék szemeknek szentelem a figyelmem, amelyek pislogásmentesen bámulnak rám. Amikor Ellen megérkezett, az arca piros volt, mostanra azonban a szeplőit kivéve minden szín eltűnt róla.

– Napi szinten rúgom ki a titkárnőmet. Nincs benne semmi tekintélytisztelet.

Ellen szoborszerű mozdulatlansággal ül tovább, a szeme alig észrevehetően mozogva az enyémet fürkészi.

Megfordulok, felmarkolom a polcra a papírokat. Elég sok jó ajánlást tartok a kezemben. Igazából nincs semmi okom rá, hogy ne adjam ki neki a helyet, csak hát kényszerelesen ügyelek a legapróbb részletekre is. Az életem totális kontroll.

Ellen arcán óvatos mosoly jelenik meg.

– Ha könyv lenne, nehéz olvasmány lenne, Mr. Hopkins.
És komor.

– Maga az új bérlőm. Üdvözlöm. Kéthavi bérleti díjat kérek, meg az aláírását ezekre a papírokra. – Egy toll kíséretében odatolom elé a bérleti megállapodást, amelyet Amanda az ajánlásokhoz csatolt.

Némi irigység fog el. Idejét sem tudom, mikor mosolyogtam legutóbb úgy, ahogy most ő, bármin is. Ő meg olyan semmiségtől ragyog fel, mint ez az emeleti bérlemény, nem messze Minneapolis belvárosától.

– Köszönöm. Bearanyozta a napomat. Sőt az egész hetemet.

Aláfirkantja a nevét és a szignóját a jelölőnyilak mellé, amelyeket Amanda ragasztott a megállapodásra, aztán kiállít egy hangjegyekkel díszített csekket.

– Üdvözlöm nálunk! – Kinyitom az íróasztalfiókomat, és kiveszem a kulcsokat. – Két kulcsot kap. Az egyik az épület bejáratát nyitja, a másik az irodáját. Mindenütt van riasztó, megmutatom, hogyan tudja beállítani a kódját. Az épület bejáratai este hattól reggel hétig zárva vannak. Ha ebben az időszakban fogad ügyfeleket, be kell őket engednie az épületbe, aztán ki is kell kísérenie őket. Ha bármi gondja van,

először Amandához forduljon, ha őt nem éri el, utána keressen engem.

– Amandához? Akit az imént rúgott ki?

Felállok, belebújok a zakómba, begombolom, megigazítom a nyakkendőmet. Ellen visszafogja magát, nem mosolyodik el, várja, hogyan reagálok a megjegyzésére.

– Igen. – Nem ragozom tovább. Ennyit kap tőlem.

Amandának öt évbe telt, hogy olyan mértékben berágja magát az életembe, hogy ma már nehezen lennék meg nélküle – mármint ami a munkámat illeti. Akár belepisilhetne a kávémba, akkor se rúgnám ki, mert ő a nő Minneapolis legjobb ügyvédje mögött – azaz mögöttem. Huszonnégy órára előre tud minden egyes mozdulatomat, de ami ennél is nagyobb örömet szerez nekem, az az, hogy férje és három gyereke van. Én a munkát jelentem számára, és pont.

– Jöjjön velem! – Elmegyek Ellen mellett, nem kérek a boldogságáradatból, ami a túl izgatott mosolygásában ölt testet.

– Nagyon hideg van odakinn. Tavaly ilyenkor nem volt ennyire hideg. – Ellen dörzsölgeti a kezét, és még a lehetővel is melengeti, miközben a lifthez tartunk.

Egyik szemem összehúzódom, úgy nézek rá.

– Minnesotában a tizenöt fok egyáltalán nem hideg. Tavaly ilyenkor szokatlanul meleg volt. Ezt a mostani a normális.

– Kaliforniából költöztem ide. – Ellen megrántja a vállát, és tovább lehelgeti a kezét.

– Tudom.

A fejemmel a kinyíló liftajtó felé intek.

– Hát persze. – Elmosolyodik, ahogy beszáll a liftbe. – Az ajánlásokból.

Gyors pillantással lopva szemügyre veszem hátulról. Nagyon nem akarom, de nem tudom nem észrevenni a finom domborulatait és a hetyke fenekét.

- Nem jön? – Ellen kacér pillantással visszanéz rám.
Nem hiszem, hogy flörtölni akar velem; csak ismerős a pillantás. Valamikor a feleségem nézett így rám.
- De, jövök. – Elhessegetem a gondolatot, és követem Ellent balra a második ajtóig.
- Összesen négy iroda van az épületben, ugye?
A saját kulcsommal kinyitom az irodáját, és kikapcsolom a riasztót.
- Igen. Az enyém, egy látszerészé, az én irodámmal szemben, meg maga mellett egy könyvelő cégé. Így ni... – Arrébb lépek. – Bepötyögheti a hatjegyű kódját.
Beüt két számot, aztán rám néz.
- Nézi, hogy milyen kódot ütök be?
– Nekem van egy mesterkódom. Mindegyik irodába be tudok menni. Nem tud kizárni.
- De máshol is használom ezt a kódot – vigyorodik el. Egy sóhajtással hátat fordítok.
- Köszönöm.
Még négyet csipog a billentyűzet.
Visszafordulok, megnyomom a kettős keresztet.
- Ugyanezzel a kóddal jut be az épületbe is.
Bólint, aztán körbejár az üres helyiségben, ahol nincs semmi, csak egy fürdőszoba a legtávolabbi sarkában. Ismerős dallam tölti be a szobát. A *You are my sunshine*.^{*} Ismerem, mert Heidi kismilliószor énekelte Harrisonnak. Miért dúdolja ez a nő ezt a dalt?
- Annyira szeretem a teljes üvegfalat!
Miután ismét azon kapom magam, hogy elmélyülten figyelem ezt a nőt, megköszörülök a torkomat.
- Bármilyen kérdés, mielőtt elmegyek?

* „Te vagy a napsugaram”, Johnny Cash dala.

Ellen megfordul, és újra dúdolni kezd. A válla fölött kilesek az ablakon, mert nem tudok úgy ránézni, hogy ne *bámuljam*. Valamit beindított bennem, és elveszítettem a kontrollt. Párszor ökölbe szorítom a kezem, aztán az órámra pillantok. Talán még belefér a konditerem, mielőtt Harrison délutáni robotprogramozó foglalkozása véget ér, és érte kell mennem.

– Nincs kérdésem. A hétvégén beuccolok, ha lehet.

– Az iroda mostantól a magáé. Nincs szüksége az engedélyemre.

– Festés?

– Felőlem.

– Köszönöm! – Mosolyogva körbeforog néhányszor.

Mi a franc van?

– Imádom!

Megáll, és két kezét a melléhez szorítja, kék szeme hátlától csillog, mintha legalábbis egy új kocsi kapott volna tőlem, de mindenképpen valami sokkal izgalmasabb dolgot, mint ez a negyvenhat négyzetméter – amiért ráadásul egy csomó bérleti díjat fizet nekem.

– Akkor jó. – Lassan hátrálok az ajtó felé. – Amanda száma megvan, szóval rendben vagyunk, ugye? – Amivel valójában azt akarom mondani, hogy *többet nem is kell találkoznunk, hacsak nem áll elő valami katasztrófavhelyzet*.

– Száz százalékgig. – Ellen a hüvelyk- és a mutatóujjával O-t formázva mutatja, mennyire rendben vagyunk.